

Montwig 17 de desembre del 1938

Volguem manna: Segueix en el mateix lloc on estava en escriure la meua carta del dia 11 del corrent. Com li deia en la mateixa varem apoderar-nos del chalet anomenat "La Tira" que havia quedat desocupat; tot seguit varem instal·lar-hi les oficines en una gran habitació amb forca llum i ventilació, varem posar-hi una taula i dues cadirecs quedant unes oficines admirables per tots conceptes. Amb el meu company de llit "Nages" ens preocupàrem d'equilibrar de buscar lloc per dormir; en unes habitacions annexes al chalet hi havia un llit amb el seu sunger, varem posar-hi uns sacs de palla, al damunt d'aquests una manta, a sobre nosaltres i per tapar-nos una altra manta; no cal dir que dormirem com els mateixos àngels.

Per rentar-nos encara que no hi havia aigua corrent, tenim una gran piscina i un dipòsit; en la primera, malgrat estar a mitjans de desembre, com sigui que la temperatura es primaveral, alguns companys si banyaven.

Aquí estàvem encantats, però la felicitat mai es eternna i vet ací que el dimecres al vespre després d'haver-nos pagat el mes de novembre, el comandant digué que l'endemà haviem de marxar d'allí. El dijous fent un dia plujós varem deixar el chalet traslladant-nos a uns cinc minuts del mateix en uns magatzems de la mateixa finca. Amb un canó i fent tres o quatre viatges varem portar-hi tot l'equipatge, els utensilis de cuina, la taula i les cadirecs, sense descurar-nos del sunger i els sacs de palla. Val a dir que aquest nou local no reuneix condicions per habitar-hi, consisteix en una gran cuadra on hi caten els companys i unes habitacions, una de les quals, el meu company i jo, l'hem destinada a dormitori, muntant-hi el nostre llit. Està ple de rates, ara mateix tot escrivint les veig com volten, fan soroll i giselen; abans d'anar a la nit el tros de pa que va quedar-me per començar l'endemà varem posar-lo en una bossa de roba on hi tinc avellanós, tapant-la amb un sac; al dia següent al matí varem trobar la bossa foradada i el pa rosegat, la bossa ha tingut de sorgir-la i el pa l'he apuñalat llençant lent sols la part rosegada. No hi ha aigua ni llum. Per rentar-nos hem d'anar a un dipòsit gran que hi ha a uns cinc minuts d'aquí.

Malgrat tot així no perdo pas la gana; aquest dia vaig quedar
esganifat en peson-me en una bàscula del la Col. l'activitat que treu-
lla (?) aquestes fibres i dir-me que feia seixanta quilos. Esteu doncs
tornant-me un "Fatti-bomba", la roba hem ve estreta, els pantalons se
m'han d'escurit de l'entre-cuix i de les butxaques; en fi es veu que la
tranquil·litat, els bons aires i els bons aliments (?) m'engreixen, car a més
del rancho ^{menjar} moltes taronjes, doncs aquí n'hi han en abundància, i moltes
avellanes.

A propòsit de la roba necessitaria una altra mudada interior
d'estiu; la d'hivern no pot portar-se puig la temperatura es com li
dic alans primavera.

L'adreça de la correspondència es la mateixa d'abans; estava cre-
gut que per probar nos ara enquadrats en l'Exercit de l'Ebre hauria
variats la Base, però diuen que no; poden doncs tornar-me a escriu-
re hi feu-ho seguidament.

En uns dies vaig anar a Cambriels amb el cuiner a fer intercan-
vi de carbó per peix; al mateix temps varem recorre los fleques on
treballen els companys de Sanificació mandicant algun "chuscu"; l'ende-
mà varem menjar un arris amb peix excellent.

Ahír a la nit vaig anar a Montroig per tal de veure en Segarra
que m'havien dit que volia parlar-me, no podent fer-ho per quant
estava fora amb la camioneta del subministre.

Diguim si el company Belis va portar-me el paquet amb el
paper i el plat i si tal com li deia en la tarjeta postal va deixar-ho
a Montblanc a l'adreça que li indicava.

Donqui records al company Muxella, així com a tots els de l'im-
presa, als meus germans, cunyada, Rosita, Alicia, petons pel
gran dibuixant Juanito, i vostè, rebí una forta abraçada del seu fill
que no l'oblido.

Josep Pierra